СЕРГІЙ ПАНТЮК

ЦІЛУНОК БЛИСКАВКИ

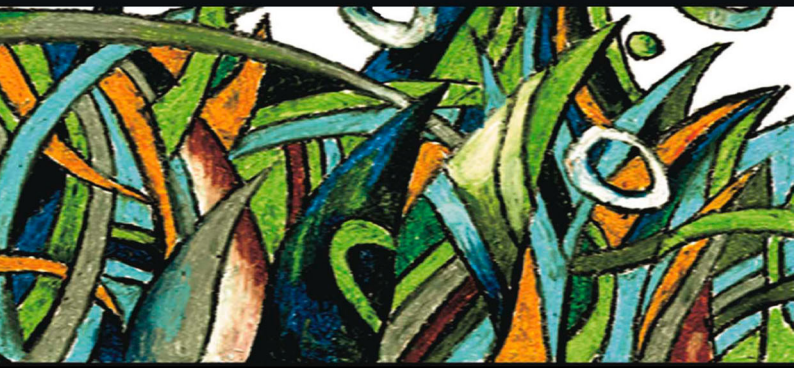

Бібліотека альманаху «Кальміюс»

СЕРГІЙ ПАНТЮК

ЦІЛУНОК БЛИСКАВКИ

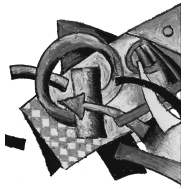

Донецьк-2002
Видавнича аґенція "OST"

ББК 84 (4Укр)–5
П 16

Пантюк С. Цілунок блискавки: Поезії / Бібліотека альманаху «Кальміюс». – Донецьк: Видавнича аґенція "OST", 2002. – 44 с.

П 16

Ще у давній антології "Іменник" Сергій Пантюк вирізнявся з-поміж інших учасників своєю усвідомленою і безкомпромісною приналежністю до громадянської лірики (на той час непопулярної та оскарженої всілякого штибу бубабістами). Таким чином, і без допомоги дискурсивного літературознавства та оліґофренічної критики цей поет увійшов до традиції, яку, насамперед, характеризує відповідальність за мовлене слово. Визначальним концептом цієї традиції є нелюбов з великої любові, свого часу так виразно артикульована Іваном Франком.

ББК 84 (4Укр)–5

Друкується в авторській редакції.

На обкладинці і шмуцтитулах – графіка Уляни Мельникової

© Пантюк С., тексти, 2002
© Кирчів А., фото, 2002
© Мельникова У., графіка, 2002
© Соловей О., післямова, 2002
© Соловей О., автор проекту, 2002

КЛИЧУ ДОЩ

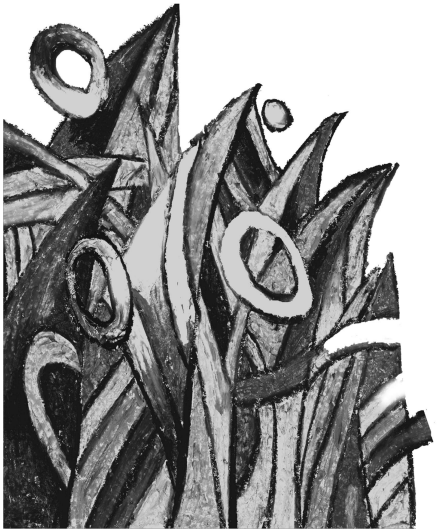

СХІД У СХИМУ

Я став непомітним, виходячи з гри,
Нудні віршогризи – не свідки.
Я просто віднадив усі вечори,
Аби залишатися світлим.

На векторі вітру, в астралі яси,
Де потом стікають харизми,
Дістали мене часові пояси,
Глухі, як церковні хористи.

Це доля, це драма на цедрі листа,
Відлучення вічне від цицьки,
Коли запарфумлена днів гнилизна
Собачою помстою гицлям.

Це фатум, наврочений мій реченець –
Корінням вбирати й корою
Всю тугу набоїв за боєм сердець
Іще незачатих героїв...

Я зник. Розчинився. Відрізав хвости
Від ґонору, гніву і грому.
Бо сором оцей планетарний нести,
Повірте, зручніше самому.

10. 06. 2001

ЕКСТАТИЧНЕ НАКЛИКАННЯ СТИХІЇ

Ваші верби воліють плакати –
Щирий щезник забув про жарти.
Вовком важче, ніж вовкулакою,
Але мушу. Ви того варті.

Тіні на стіні, черви у лайні,
На струні музика повісився.
Через вихідні перші відхідні
Підписала веселка-провісниця.

Неосяжність моя впоперек і повздовж –
Кличу дощ, кличу дощ, кличу дощ.
Тут немає новин, бо нема листонош –
Кличу дощ, кличу дощ, кличу дощ.
Дощику – дощику,
помий їх, обталапаних, трошки,
може подякують хоч...
Ага, дочекаєшся з радіо правди!
Кличу дощ...

Колінкуєте, лаєтесь, каєтесь:
Випив – вилив. Про долю поквилив.
Не дано вам помститись за Клаасів,
Не дано вам родити Ахіллів!

Гості не прості (лейба на хвості),
Холості набої в заплічниках.
Або не простіть, або відхрестіть
Від своєї отари язичника!

Я багато осяг. Я прозрів. І отож
Недаремно цей кремінь гризу.
Крізь флюїди Перунових ватяних товщ
Кличу дощ. Накликаю грозу.
Блискавко, блискавко,
поцілуй мене просто в губи,
може легше буде
на все це дивитися,
вжитися,
влитися...

Ет, як досі не вийшло, то, певне,
вже і не вийде!
Кличу дощ!..

19. 05. 2000

ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ ДІЇ МНОЖЕННЯ

Струнками рядами порожніх годин
Лягло на папір несусвітнє сьогодні.
Коли перемножу себе на один –
Отримаю вірші і дику самотність.

А потім колєґа (за статусом - гість)
На мить зазирне і до ночі зависне.
Його випадково помножу на шість –
І висвітять правду оновлені числа.

Можливо, це все потеруха й намул –
Оці свинопаси, оці козолупи,
Що множать мою Україну на нуль,
Доп'явшись губами московської дупи.

І тут у багні самоїдства і зрад,
У тирлі нікчем, де все пошепки й поповзом –
Мій голос і так тихій річці не брат,
Помножу на три – стане громом і полум'ям!

5. 03. 2001

СПІВЕЦЬ У СТАНІ

Дорога, мов цукор, укотре розмокла,
У сутінках мариться профіль Софокла,
Портретів якого не бачив ніхто.
І ти, усвідомивши факт цей спроквола,
Просіюєш сумніви крізь решето.

І поміж укляклих, дрібних, золотушних
Ти мусиш іти, як бовван незворушний,
Занадто святий, аби бути бездушним,
Бо воля, як віл, ще тупцює потужно,
Руйнуючи спілку полудрабка й люшні –
Ну вже!

Жадаєш, жалкуєш, інакше не можна,
Бо далеч пророча і пустопорожня
Покличе, посмиче і в ніч утече.
А кожна росинка і зіронька кожна
Твоє оберуть за домівку плече.

Ти – ревний радар і похапливо ловиш
Мітичне відзвуччя всіх згарищ і скорищ,
Заповстану тугу забутих окопищ,
Архаїку хліба, модерн оглядовищ,
Освячені духом бандерівських сховищ –
На всіх не настарчиш, та стане надовше...
Ото вже!

22-23. 06. 2001

РИТОРИЧНЕ

На істинах вічних — печать упокорення,
Але й до нових не долізти нам.
Життя — лиш гальмо,
а загибель — прискорення —
Це що — юринда чи істина?

Як бридко і брудно збігатися юрбами
На здобич, котрою всі станемо —
З дубовою вірністю першому дурневі,
А не мудрецю останньому.

Чому не інакше? Невже нам призначено
Лишатися суржею тлінною
У цім симбіозі святого й смердячого,
Який хтось назвав Україною?..

СИМПТОМИ СУМНІВУ

Вже нічого нема. Ну хіба що скрипка
Затремтіла осикою. Певне, космос
Ненав'язливо, тихо, але нестримно
Свій оптичний приціл навів на когось,

Хто і я, і не я, і не тінь.
Але рано казати "амінь"...

Бо інакше не буде. В марудній праці
Пахнуть помисли світлі загиблим часом.
Підсвідомо чекають ґашеток пальці,
Червоніє обрій майбутнім м'ясом,

А у душах — мовчання і лінь,
Й рудименти нещирих молінь.

Через кригу і кригу, неначе ґрафіті
Проростають імперії в мить землетрусу,
На пекельній дорозі від Сонця до квітів
Я повинен зустріти свого Заратустру.

І тоді — може я, може він —
Підведем цю бидлоту з колін,

Хоч, можливо, вона і не варта цього...

АЛЮЗІЯ. ПРОЕКТ ГІМНУ

Ци́ною пахне осінній цикорій,
В кожній молитві – клубок алегорій,
Чорно-червоні від чар чорнобривці́,
Бабина осінь на висохлій сливці́,
Серед ріллі – камуфльований грак...
Як ми хотіли, щоб вийшло не так, –
Песиголовці́, запроданці́, вбивці́!

Раків пекли й почувалися раками, –
Хто назадгузь – у стезі не помилиться.
Тихо заплакали, перебалакали,
І на всяк випадок, прошу, підмилися, –
Всі ми такі, і нікуди не вив'єшся,
Вірна наложнице́, ревна подвижнице́ –
Від Сяну до Інду і Ґанґу.

Пухне ци́розом останній цикорій,
Гірко у лігві, та легко у горі,
Сизою смердю просяк санаторій
Ци́х інтернаци́ків, ци́х інфузорій,
Що виповзаючи з п'яного сну,
Знову диктують поетам ці́ну
На вишиванки, тополі і зорі.

Нам промовчали в обличчя оракули,
Кожен побачив фортуни потилицю,
Довгі літа – мабуть жаба наквакала –
Злюбиться – змириться
(скурвиться, скривиться),
Господи, що це? Вмирає, а дивиться –
Страдниця, горлиця, ключниця, книжниця,
Словом, Юкрейн радімий!

29-30. 09. 2000

ОБЖИНКИ БЕЗ ОЗДОБИ

Любити. Плекати. Леліяти. Мріяти
Про те, що позаду біди.
Цих зерен так мало. Не смійте їх сіяти,
Бо виростуть Божі діти!

Не чули. Згорнули. Сипнули і вшилися.
Вже й осінь шкребеться до брами.
На те й косарі, щоб стерня залишилася –
Немає проблем з косарями.

І знов перепортане все й переграбане,
Межа з повитиці звита.
Стікає, мов сльози, мереживо бабине
На богодіточий цвинтар...

01. 08. 2001

ВІЧНІСТЬ ТИМЧАСОВОСТІ

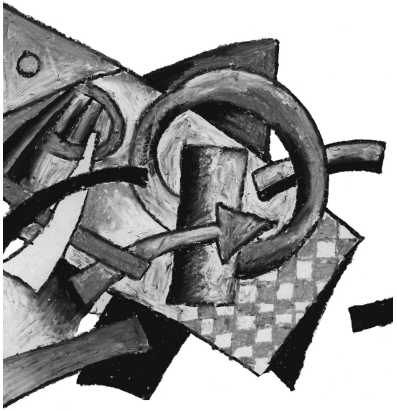

ВІСТРЯ ВИБУХУ

Таке мовчання — мов чавунний чан,
Таке чекання — схилене поштиво.
На тілі толу вив'юнився час
Пекельно пересушеним курсивом.

Секунди — мов літа і їх не сто —
Ось-ось мигне і блисне, і розквасить.
Це кайф — розлука м'яса і кісток,
Це наче в ліжку — вічність і ненасить.

Як таїна народження слона
Із лона мухи — літньої докуки,
Розсипляться по літерах слова,
І сам Господь не зліпить їх до купи.

Так велено на вельонах і снах,
Так вимріяно в ніч на віях мокрих —
Я знаю. Я знайдинець. Зорний знак.
Апоплексично проклятий апокриф.

Серед сиріт, що збіглись до воріт
У середу святу і свинопасну,
Поміж огидно сповстаних борід,
Що виснуть над талмудами на Пасху,

Я вивіркою вив'юся до Вед –
У лет Возів чумацьких і козачих...
А кожен, хто збагнув, що він поет,
Своє нове народження відзначить.

31.07. 2001

ВЕРЛІБРОВИЙ ПОТЯГ

Тривожно і тоскно в тремкій тимчасовості,
так і хочеться вдосталь
повиверлібрюватись.

Кожен крок цієї музики,
наче новий зуб мудрості
у пащі найбільшого мурина
із рідкісним іменем – Ніч.

(Критиків, які тут шукатимуть риму,
попереджаю – це омана,
сливе хреститися треба!)

Жоден поважний архангел,
навіть фанат арідної архаїки
(знов щось не так)
не посміє сюди занести своє пір'я.
І не Пірр я,
щоб збирати колекції із перемог.
Фіть-фіть-фіть, тьох-тьох-тьох!

Відрик-підрик,
дай верлібрик,
брик!

Не хочеш, то вдавися ним,
захланий-захаласований,
аби знав, що і так не найгірше мені
в триакордній, тривожно-тривкій
тимчасовості, –
можна вільно у вірш нажбурляти херні.

Отакі, панове, кльоцки!
Хоч не вдалося наверлібритися,
зате доримувався, курва, до ручки...

...Мабуть це єдиний ґеніальний твір,
що не ввійде до посмертного тритомника...

01. 08. 2001

* * *

Відсутність зими – теж зима,
Лише – щебетуха і хвойда.
Ти серце, як лід, поламав,
Подалі пожбуривши Фройда.

Кудись, мимо чорного дня
Під звуки високі і вічні
Прошкуєш, бредеш навмання,
Чужий, наче блискавка в січні.

Як літери, тануть сліди,
А ти констатуєш: потрібно
Колись повернутись сюди –
Розхристаним снігом. В Петрівку.

Січень 2001

РОЗПАЧ ТИХИЙ

Тісно в землі черв'якам і мерцям,
Тісно у небі птахам і ракетам...
Де ж притулитися бідним поетам,
Що не потрібні ні тут, ані там?

ДЕМАТЕРІАЛІЗАЦІЯ ЗАСТИГЛОГО РУХУ

Іванові Андрусяку

Нам, нікчемним, здається –
підсніжники зовсім не пахнуть,
А вони лиш ненавидять цей аромат "Шанелі",
Нерухомі ножі – перво- й вічноосвячені пагони -
Оживають в зіницях і дідьчаться, наче шалені.

Але все це далеко, бо тут – геніальність бруківки,
Світлофори й сирени римуються тільки зі смертю.
Ми себе не знайшли серед цього бедламу, оскільки
Хтось ніякий зумів навіть рідкісні зорі затерти.

Правда, инші стоять на воротях в червоних чоботях
І чекають, допоки герої набої повистріляють.
За великим рахунком – наш світ недолугий
і схожий на потяг,
І чим далі він їде, тим хочеться більше вистрибнути.

Це, звичайно, банально, безлико, безруко і баста –
Западаючи в тишу, мурмилити щось про литаври.
А втонути у Леті, у літі,
в шизі шалапутного щастя
Набагато поважніше, аніж щодня
мимо всіх пролітати!

20-26. 03. 2001

СІЄСТА ІНТОКСИКОВАНИХ

Олегу Соловʼю

Із царства зайд випручується вітер,
Випростується, вʼється крізь воринння,
Його відвага вельми незборима
Й настояна на травах, як «Befitter».

Йому б в Пен-клюб, та він чомусь не Пітер,
Весела Венді – не для нього рима,
А все це баговиння й жабуриння
В рядку не варті жодної із літер.

Кипіння відчайдушного протесту
Черговий раз відкотиться у тінь.
Тож доведеться, занедбавши лінь,

Благословляти у фіналі фесту
Посталкогольний сон без сновидінь –
Мистців інтоксикованих сієсту.

01. 08. 2001

ВІТЕР НЕДОВІЯНИЙ

Пам'яті Івана Іова

Сувій тривог розгорнуто на темне,
І хтось отверз дияволову кліть.
Земля стріляє травами у тебе,
Земля жадає гроз і лихоліть.

Пухлини гір, байраків ґематоми –
Воно ж вартує, скільки не крути,
Забути все і вибігти із дому,
Й нестись, не розуміючи куди.

Бо ти пішов. І це не перетреться.
Апостолам не можна так іти.
Є Кам'янець і є Стара фортеця,
Де наші і Устимові сліди.

Минуле передбачити не важко –
Багато див накаркав з древа Див
І голосом загубленої пташки
Твою нову стежину освятив.

Якщо без тебе рай не дозимує,
То хоч би на часинку повернись –
Послухаєм, як вітер декламує
Сумну поему вулиць і криниць...

* * *

Ранкові мрії, наче дощик
Що мліє зародком у хмарах.
Аби не знов, аби не довше
По цих примарах-тротуарах
Нести себе, немов уламок
Печалі, спеченої в попелі, –
З усіх проспектів і програмок
Ім'я викреслюючи поспіхом...
А що, шановні, не чекали?
А що, вошиві, так не ліпше?
Як свіжа кров на спраглі шпали,
На ваші душі бризнуть вірші –
У день славетний. А сьогодні –
Не подолати нам завади,
Бо сім апостолів не згодні
За цвяхи проголосувати...

26. 08. 2001

ХРАМ ЛЕЛЯ

На віях вікон паморозь-печаль.
Вона твоя. Сиди собі і мучся.
Згортається молитва, наче мушля,
У душах зачарованих прочан.

А ти прийшов без сорому і сурм,
З надією, що в помислах убогих
Таїться сум мустьєрської епохи –
Пікантний і тропічний трохи сум.

Наріжний сон, мов камінь, нетривкий,
За ним лише покійники і коні,
Й ридають нецільовані ікони,
Що знову їх минули парубки.

Бракує пастухів для всіх отар,
Та вже сьогодні маряться пітьмяно
Тремтячі пальці збуджених панянок,
Що принесли калину на олтар.

А ти сиди. Вростай і деревій,
Щоб в Ирії пригадувати зрідка,
Про що мовчав Храм Леля на зарінку,
Чекаючи купальських веремій...

11. 01. 2000

ТЕПЛО ВЕРБОВИХ КОТИКІВ

(вірші для Тетянки)

ЕЛЕГІЯ ВСЕРЙОЗ

Повторити таке сотворіння не здатен ніхто.
Це – незнане і дивне, це – перше, безмежне і наше.
Подивися, збагни – більше я в цім житті не актор,
Дні ловлю, усміхаючись, новонароджений наче.

Наша хатка прошита промінням Дажбожих очей,
Нам у вікна зітхають Карпати натужно і гордо –
Під нуртунок галактики Хочу і всесвіту Ще,
Крізь елегію пальців,
що проліска з криги розгорнуть.

Я не в'язень, повір. Я – єдиний запеклий фанат
Того факту, що нас залишилося в Господа двоє.
Лиш душа затерпає, що блудить поблизу вона –
Не красуня, не шльондра, а просто кістлява з косою.

Кепкувати із неї безглуздо. А в пащу повзти
То забава для жаб, москалів і кролів дурнуватих.
Бо не той виграє, хто уміє палити мости,
Але той, хто береться без остраху їх будувати!

8. 08. 2000

ДЕНЬ ЛІНІ

Корабель немов колиска
відчуваю себе немовлям
якому спати і спати

насправді я джерело
новонароджених рядків
що вовтузячись у серці
ніжками та ліктиками
пробивають собі дорогу
до іншого виміру
(нашого)

пливу мовби Колумб
але чітко знаю –
ти і є той берег
який відкриватиму вічно
(денно і нічно)

лише б тобі завше було затишно
під метеоритним дощем
моїх поцілунків...

22. 06. 2001

НА КАПИЩІ

Серед квітів маліють турботи й міста,
Та жива сон-трава. З нею я виростав.
Ні, не так, ми ж обоє тутешні.
Біля капища нас повний місяць застав
Й розповів про минуле й прийдешнє.

Зацілуй, зачаруй, хай в тобі я згорю,
Повеліли волхви нам забути журу –
Тут, у серці казкового світу...
Велет велету серп із гори на гору
Передасть і триватиме літо...

19. 05. 2000

КОРОЛЕВА КО́ТІВ

Ти поспішаєш. Знаю. Бо відчув
У тиші, у флюїдах кольорових
Незграбність березневого дощу
І теплу ніжність котиків вербових,
Що вибігли з лози, мов із осель,
У світ весни і пристрастей зелених...
Ти поспішаєш. Вітер донесе
Акорди каблучків твоїх до мене.
Я так хотів. Завжди і поготів –
Люблю, чекаю й, навіть, не зважаю,
Що коти із навколишніх дворів
Тебе аж до під'їзду проводжають...

5. 03. 2001

ЛИСТ, НЕ ВІДПРАВЛЕНИЙ
на E-mail: kotyk@krym.com

У свято блискавки примхливо-ілюзорне
Я раптом осягнув бездонно й бездоганно, –
Не море те, що ніби синє або Чорне,
А море те, в якому ніжність і кохання.

Немов Тарас, караюсь, мучусь, ворохоблюсь,
Дратують друзі й навіть чарка вже не мила.
Вночі чаклую, аби швидше твій автобус
Не просто мчав назад, а мов летів на крилах.

Я заздрю хвилям, що твої цілують ніжки,
Я заздрю пальцям гострим кримського Сварога.
Я б залюбки пішов до тебе пішки,
Та десь у нетрях заблудилася дорога...

Оце б злетіти й поєднатися з грозою,
Зігнорувавши всі фарватери озонні,
Вогненим змієм нахилитись над тобою
І стати хоч на ніч твоїм безсонням...

Зворотній E-mail: gasda@hatka.ua

ЗАКОХАНИЙ РАНОК

Серпнева коловерть, як Калевала,
Засотує в тенета спорадичні.
Нам доля знаків декілька послала –
Усі вони яскраві і окличні.

Ах, третя осінь, радісна, що злива,
Жива напередодні Маковія...
Ти ще дрімаєш. Ти така щаслива
І неосяжна, мовби Мага Віра.

Лиш сон полісунів і полісунок
Таким щемким буває серед хащі...
Це не печаль, а тільки поцілунок,
Залишений на мить напризволяще...

13. 08. 2001

З АСТРАЛУ

Чужий готель чужого міста,
Немов пороблено на тиші.
Я звів у сув'язь час і відстань,
І проказав закляття тричі,
Але намарне. Бо слова
Стекли молочним шоколадом
Між пальцями. Така лафа,
Така потреба шокувати
Оці люстерка лойові,
Від достеменності розбухлі...
Моїм одвічним візаві
Залишаться огрядні кухлі
Для порожнечі і ропи,
А це – синоніми розлуки.
Моє явління не проспи,
Своє видіння не роздрухай!
І так північно-світанково
Лелек закличемо у гості,
Аби потрапити до кола,
Що наворожене на голці...

19. 09. 2001

* * *

Знову трамвай переїхав
чиюсь радісну усмішку...

Задрімала осінь,-
їй сняться великі пухнасті коти.

А ми повернулися у цей світ,
щоб поволі його вичавлювати
зі свого світу...

Олег Соловей

ТОЙ, ХТО КЛИЧЕ ГРОЗУ

(Про нову поетичну збірку Сергія Пантюка)

Ще у давній антології "Іменник" Сергій Пантюк вирізнявся з-поміж інших учасників своєю усвідомленою і безкомпромісною приналежністю до громадянської лірики (на той час непопулярної та оскарженої всілякого штибу бубабістами). Таким чином, і без допомоги дискурсивного літературознавства та оліґофренічної критики цей поет увійшов до традиції, яку, насамперед, характеризує відповідальність за мовлене слово. Визначальним концептом цієї традиції є нелюбов з великої любові, свого часу так виразно артикульована Іваном Франком.

Як відомо, громадянська лірика не сприймається у суспільстві свинопасів. Натомість, офіціоз і надалі підтримує шароварно-малоросійські вечорниці, які двічі на рік використовує для цілковито безпечних інтермедій за участю мовчазного Кобзаря і так званої армії українських письменників. У їх школярсько-графоманських екзерсисах не чути правдивого грому і не видно вогненної блискавки. Немає у них не лише любові, але і ненависті. Та, на щастя, є інші поети. Серед цих інших, що сьогодні визначають дискурс громадянської лірики, помітною є постать С.Пантюка, безперечно, знакова для вузького кола шанувальників справжньості художнього слова.

Варто придивитись до сього поета пильніше. Як на перший погляд, то С.Пантюк не надто дбає про форму і загалом – увесь той комплекс літературних прийомів, що називають версифікацією. Немає у нього і карколомного експериментаторства, відсутня тотальна знущальна іронія (така поширена у сучасній поезії і яку уже не хочеться вважати за рятівну), що нею просякнута концептуалістська поетика вісімдесятників і не лише.

Поезію С.Пантюка визначає її пасіонарна спрямованість. Він бездоганно володіє мистецтвом перетворення звичайних буденних слів на нову художню дійсність, яку запліднює при тому вибуховою енерґетикою. Звичайно, пощастило тим, хто мав можливість цю поезію чути у виконанні автора. Як слушно зауважив І.Андрусяк, у такі хвилини поет нагадує шамана, який своїм голосом активізує приховані енерґетичні ресурси, здатні викликати не лише дощ, але і грозу: "Не можу, не хочу на рівні общаса, / не звик, не навчили, не личить. / І не біомаса, а раса Тараса / мене на князівство покличе!" Це з поезії "Проекція вперше", якою відкривалася попередня збірка поета "Володар вогню" (2000). У текстах С.Пантюка широко розлита вогненна стихія. Це рух і біль, справжність і небайдужість, спрага кохання і боротьби. А ще патос національного ствердження, якого так бракує українській літературі наших днів.

Вірші С.Пантюка живуть і дихають героїкою, яка, можливо, не була реалізована у надрах національного життя. Звідси його безперечний зв'язок із поетами-

пражанами. В цій поезії зударилися дві могутні стихії – вогонь і вода – викрешуючи іскри гніву й любові. Так і чується за ними безкомпромісна гідність призабутих сьогодні слів: "Народ мій є! Народ мій завше буде!" Художня реальність С.Пантюка – це світ, у якому не можна замерзнути, це боротьба за нашу українську людину, якій підсовують яку-небудь "потребню", і говорять, що це українська поезія 90-х років. Насправді вона, ця поезія, буває інакшою, скажімо, у вигляді розпечених інвектив С.Пантюка, який при тому все одно залишається поруч зі своїм читачем: "Вовком важче, ніж вовкулакою, /Але мушу. Ви того варті". Його питання, навіть якщо вірш має назву "Риторичне", завше десь поруч знаходять і відповідь: "Бо інакше не буде. В марудній праці / Пахнуть помисли світлі загиблим часом. / Підсвідомо чекають ґашеток пальці, / Червоніє обрій майбутнім м'ясом"... І все це заради повернення людині людського обличчя: "І тоді – може я, може – він / Підведем цю бидлоту з колін, / Хоч, можливо, вона і не варта цього..."

Власне, у цьому і полягає призначення громадянської лірики – будити сплячих і воскрешати мертвих, підводити бидло з колін. На цій непростій дорозі з'являються сумніви навіть у С.Пантюка, про що і говорить у "Симптомах сумніву". Але водночас, десь поруч його ж таки голос верґає блискавки і запалює гнівом : "І тут у багні самоїдства і зрад, / У тирлі нікчем, де все пошепки й поповзом – / Мій голос і так тихій річці не брат, / Помножу на три – стане громом і полум'ям!". Громадянська лірика нової

збірки компактно зібрана у першому розділі "Кличу дощ". Тут вирізняється до болю авторська поезія "Екстатичне накликання стихії". З роками все помітнішим стає сум, бо неможливо щось змінити у середовищі свинопасів: "Блискавко, блискавко, / Поцілуй мене просто в губи, / може легше буде / на все це дивитися, /вжитися, / влитися..."

Лірика другого розділу "Вічність тимчасовості" позначена філософічною стриманістю і розважливістю. Але і поезії цього розділу міцно пов'язані зі звичною для поета стилістикою: "Хтось ніякий зумів навіть рідкісні зорі затерти". Чи не найкращою тут є поезія, присвячена Іванові Іову – "Вітер недовіяний": "Якщо без тебе рай не дозимує, / То хоч би на часинку повернись – / Послухаєм, як вітер декламує, / Сумну поему вулиць і криниць..." І у мене таке враження, що поет Іов не може не чути цих слів...

Інтимна лірика представлена у останньому розділі "Тепло вербових котиків. (Вірші для Тетянки)". В цих поезіях панує язичницький дух першотворення, таїни і радості від життя. За цим – усвідомлення простої формули щастя: "Лише б тобі завше було затишно / під метеоритним дощем / моїх поцілунків..." Читач стає свідком таємного причастя, учасником нової книги віршів, осердя якої, можливо, сконцентровано у таких двох рядках: "Бо не той виграє, хто уміє палити мости, / Але той, хто береться без остраху їх будувати!" Підсумуємо: Сергій Пантюк, він же Сліва. Нова книга віршів. "Цілунок блискавки".

лютий 2002 р.Б.
м. Донецьк

ЗМІСТ

КЛИЧУ ДОЩ

Екстатичне
накликання стихії 6
Практичне застосування
дії множення 8
Співець у стані 9
Риторичне 10
Симптоми сумніву 11
Алюзія. Проект гімну 12
Обжинки без оздоби 14

ВІЧНІСТЬ ТИМЧАСОВОСТІ

Вістря вибуху 17
Верлібровий потяг 19
Відсутність зими – теж зима... 21
Розпач тихий 22
Дематеріалізація застиглого руху 23
Сієста інтоксикованих 25
Вітер недовіяний 26
Ранкові мрії, наче дощик... 27
Храм Леля 28

ТЕПЛО ВЕРБОВИХ КОТИКІВ
(вірші для Тетянки)

Елегія всерйоз 30
День ліні 31
На капищі 32
Королева котів 33
Лист, не відправлений
на E-mail: kotyk@krym.com 34
Закоханий ранок 35
З астралу 36
Знову трамвай переїхав... 37

Олег Соловей. Той, хто кличе грозу 38

Літературно-художнє видання
Бібліотека альманаху «Кальміюс»
Серія: Укрсучліт
Випуск 11

Сергій Пантюк
Цілунок блискавки

Підготовка до друку –
Олег Соловей
Верстка –
Веніамін Білявський

Підписано до друку 20.04.2002
Формат 70x100 $^{1}/_{32}$.
Папір Tecnis. Друк лазерний.
Гарнітура LazurskiC.

Видавнича аґенція “OST”
Видавництво “Норд-Пресс”
Тел.: (0622) 55-49-60
E-mail: belavski@ukr.net
Адреса: а/с 849, м. Донецьк-100, 83100

КАЛЬМІЮС